

FEMTE BOG

I

DEn følgende Morgen kom en Skibberupper hjem fra et Besøg i Sandinge med den opskræmmende Efterretning, at den gamle Højskoleforstander, der i længere Tid havde været svagelig, nu var bleven meget syg og ikke kunde leve. Faa Timer senere kom et Ilbud derovrefra med Meddelelse om, at han var død.

Med denne Mand forsvandt atter en af de ældste Forkæmpere for den danske Bondestands aandelige Frigørelse, — den egentlige Grundlægger af den folkelige Bevægelse i hele denne Del af Landet. I et Tidsrum af over tredive Aar havde Egnens „vakte“ Befolkning set op til ham som til en Fader; og skønt han i den senere Tid mangan Gang havde haft ondt ved at forlige sig med, at den yngre Slægt hengav sig saa meget til Politiken i Stedet for alene at tænke paa det, der for ham stod som Livets ene fornødne, „Aandens Oplysning og Herliggørelse“, havde dette aldrig formaaet at gøre mindste Skaar i det gode Forhold mellem ham og Vennerne. Jo ældre han blev, jo mere hans store Skæg og lange Nakkekrøller fik Sølvets Farve, desto ukrænkeligere var han bleven, des større den Ærefrygt, alle nærede for ham. Det var for de unge som at høre et gammelt Sagn, naar han fortalte om Folkesagens første trange Dage, da dens Talsmænd blev betragtet som Ungdomsfordærvere, der fortjente Baal og Brand. Det lød for dem som Beretningen om et helligt Martyrium, naar han paa sin halvt spøgende Maade fortalte om den Tid, da han paa Apostelvis vandrede paa sin Fod fra By til By og maatte holde sine Foredrag rundt om i Tørveskur og Karlekamre, forfulgt som en Ind-